

KÖRMENDI ANNA

Aranysugarakat hint

Aranysugarakat hint a holdkorong,
csokorba fontam néhány elcsent, lázas
szálat; mint eltévedt vándor, úgy bolyong
bennem egy kérdés, melyre sosincs válasz.
Gyémánt ékszer a könny, s torkomban tolong
bús dallam: szívemben egyetlen támasz.
A Tejút fényes hűvösébe vágyom,
hogy a kis csokromból új csillag váljon.

Elárvult sugár

Hamar sötétedik, szürkéből éjre vált.
Ó, elárvult sugár! szemembe fogadom:
élje bennem túl a nesztelen fényhalált,
hogy fel-felragyogjon ringató szavamon.

Parányrezdülése ritmusát szívhangok
dobbantják, pislogó létében oly halvány,
mit gyenge vágy próbált őrizni – s bűt vacog
a feketeségbe csurgó könnyem nyomán.

Keserű könnyekkel, mint ahogy a fehér
hó, ez a csend szítál, s árva sugarából
álmodó múlt dereng és az elbomlott nyár.

Az Élet velem majd ellebeg, s összeér
két egykor látott kéz, s megadás dala szól:
a friss fecskevér is rég elcsivogott már...

Esti sóhaj

Tudatlanul töpreng, báméskodik
unalmasan az elnyűtt ég alatt
a Nap, hegygerincre támaszkodik
ott, hol az ég a földdel összeér.

Lustán visszainteget a büszke
bükkfá árnyéka, hűvösen matat
fel-alá hintázva, ahol tüske
szúrt az őz nyomába, s lágyan megtér

dús borostyán-takaróba bújva;
már a Hold is hallgatózik, bakfis
derekán csillámos a pánt, s újra
valós álmok bölcsőjét ringatja.

Visszhangokat nem vár a némaság,
elfogyott, félszeg sóhajokat visz
a táj, s árnyréseiben egy faág
a szunnyadó nappalt szólongatja.

Kopár fa

Kopár világban
álló fa ágai közt
szélkígyó sziszeg,
borsódzva rezeg,
lüktető idő suhint
át rügyeken túl,
szaggatottan dül
didergése szétkuszált
fénnyel elmerül...
Télbe szenderül,
s ezüst ingbe öltözve

délcegen csak vár,
ismerős határ:
tágasan elterülhet
minden, ami bánt,
vésett kérgén, lásd,
ráncba szedte az idő:
sok próbát kiállt.

Szoborsors

Kivirágzott egy kőre zárt vasszobor
sisakrostélyos vezér küzd a lovon
rozsdá gombaként eszi mindkettőjük
becsületét behűtött szavak köztük
kékülő nefelejcssek csellengenek
menekülő lábuknál billencs-szelek
komótosan koptatják... s megszenvedett
dicsfények nyomában rág az enyészet

Menedékem

Kavicsos utamat a csend szegélyezi
Félénk koccanással szívembe kövezi,
Elúsznak a hegyek, felgyorsul a világ,
Elröpülnek a fák, siet velem a tág,
Ósi kíváncsiság: Hol ér véget az út,
Tesznek-e ott majd rám halk felhőkoszorút,
Inthetek-e búcsút kedves madaramnak,
Harmatos csengővel vajon megsiratnak?
Kavicsos utamat visszhangok kerítik,
Nyomában, mint az éj, némán rácsukódik
Minden meggyötört szó; s pitypangos reggelen
Utolsó utam majd menedékem legyen.